

De legende van de Vuurvogel

Van dezelfde auteur

Gewoon, Marjolein (10+)

Argadwyn (15+)

Fyrrlannor (15+)

DE LEGENDE VAN DE
Vuurvogel

FEMKE DEKKER

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De legende van de Vuurvogel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Femke Dekker

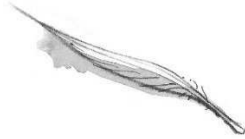
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagillustratie: Els van Egeraat / depositphotos.com
Illustraties: Els van Egeraat
Tekstredactie: Midgard Manuscripten

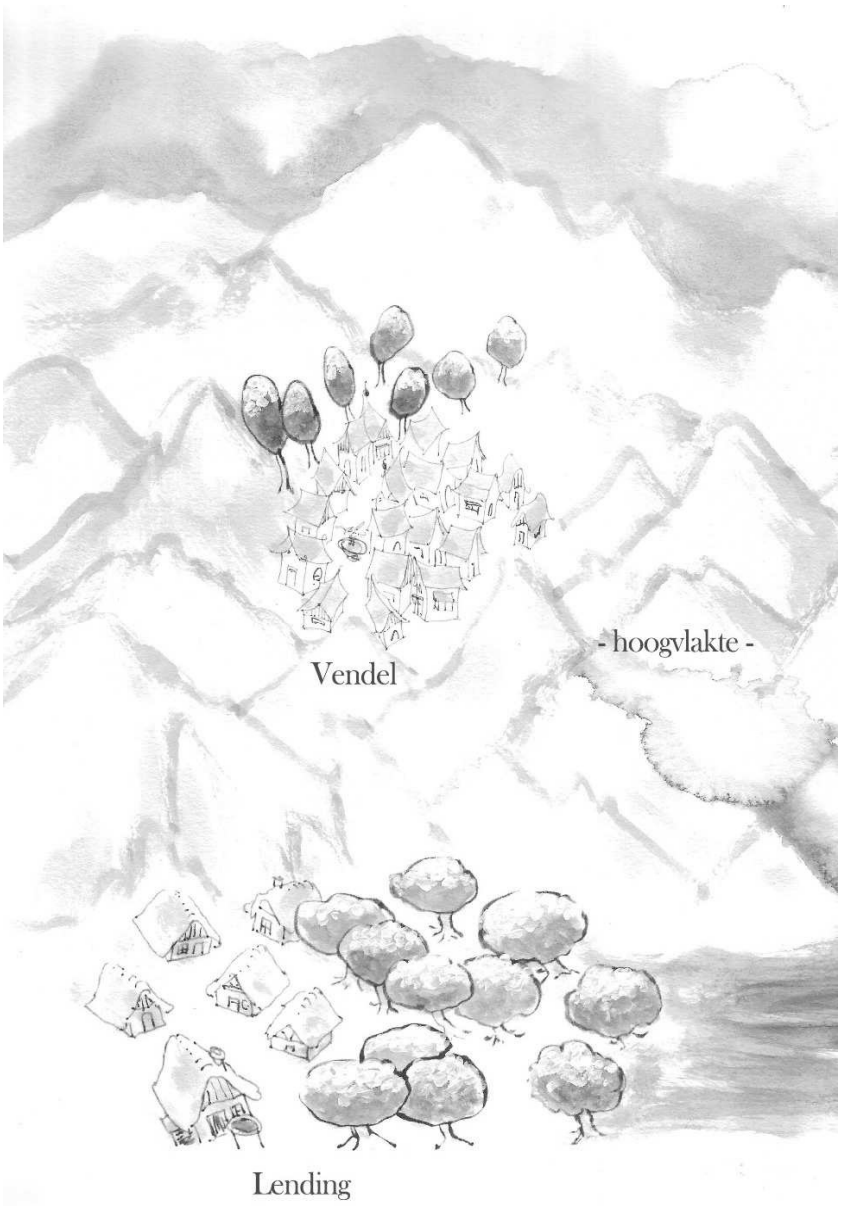
Eerste druk oktober 2016, tweede druk januari 2017
ISBN 978-94-6266-197-4
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Floris

Zonder de veer die bij me gaf, was dit verhaal er niet geweest.

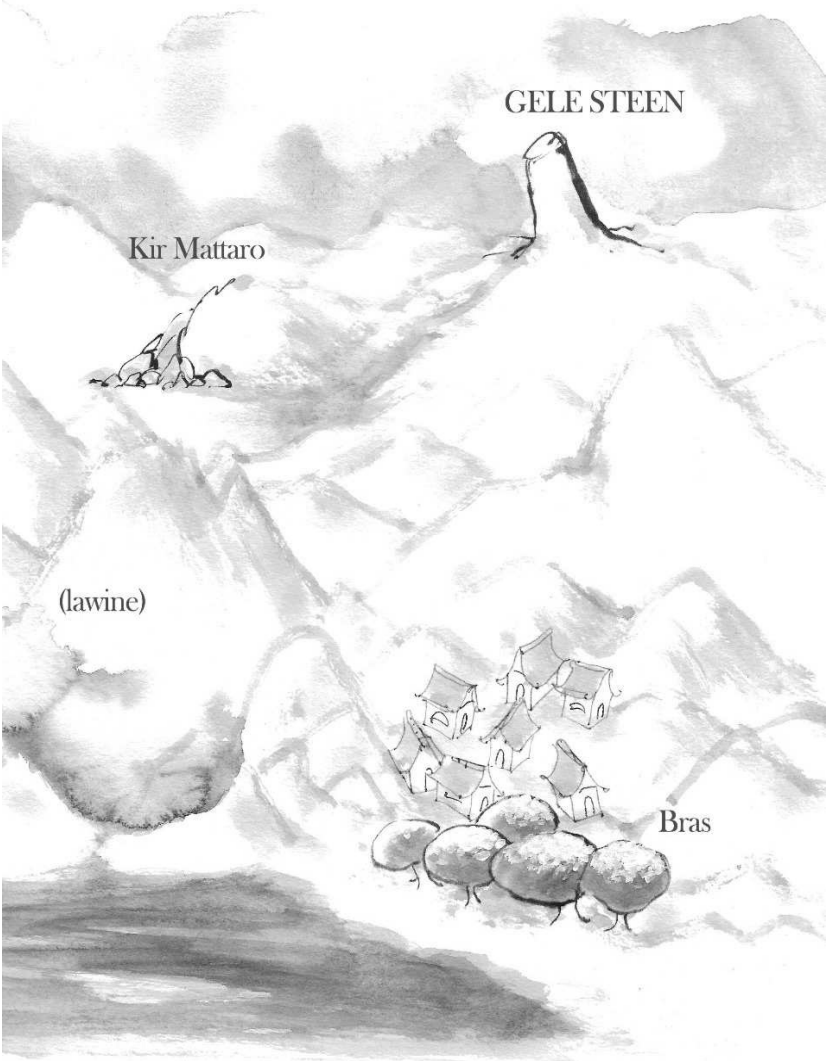

Vendel

- hoogvlakte -

Lending

GELE STEEN

Kir Mattaro

(lawine)

Bras

- meer -

1

Een verhaal bij het midwintervuur

Het vuur laaide hoog op en feloranje vonken schoten omhoog toen Mirdan er een vers blok hout op gooide. Ravian trok zijn deken om zich heen en keek even naast zich, waar zijn moeder en zusje zaten. Hun gezichten ingevallen, net als die van andere mensen uit het dorp. Aan de overkant van het vuur ontwaarde hij zijn vriend Marik, met zijn ouders en broertjes. Andere dorpsgenoten kwamen er nog aan en zochten hun plek om het vuur. Ravian schoof wat op om ruimte te maken.

Mirdan stond nog steeds bij het vuur. Met een dikke tak verschoof hij wat blokken en legde er daarna nog meer bij. Schijnbaar moeiteloos pakte hij de dikste blokken in één hand en pas dicht bij het vuur liet hij los. Alsof hij de hitte niet voelde.

Ravian staaarde naar die handen. Groot en stevig waren ze, met eeltplekken van het zware werk. Net zulke handen als zijn vader had gehad. Mirdan was erbij geweest toen het ongeluk gebeurde, tijdens het houthakken. Hij had Ravians vader op een zelfgemaakte baar door het bos naar huis gesleept. Hij had het Ravians

moeder moeten vertellen.

Het was al zo lang geleden, maar nog steeds miste Ravian zijn vader. Soms nam Mirdan hem mee op tochten door het bos. Dan wees hij hem op de roofvogels die hoog in de lucht rondcirkelden, planten en paddenstoelen die je kon eten of juist giftig waren. Hij leerde hem hoe je met een slinger op kleine dieren kon jagen, zoals konijnen of vogels. Ook al was Mirdan zijn oom en leek hij op zijn vader, hij was hem niet.

Ravian trok zijn deken wat dichter om zich heen. Boven het vuur, in de vrieslucht, fonkelden de sterren. Op de grond lichtte de sneeuw op.

Het gepraat en geschuiifel van de mensen om hem heen verstomde. Ravian keek op. Naast het vuur stond Meta Zarissa. Ze was niet groot, ongeveer even groot als Ravian, maar in het flakkerende licht en de schaduwen die over haar gezicht gleden, leek ze hoog boven hen allen uit te torenen. Toen ze begon te spreken, klonk haar stem duidelijk, ondanks het geknetter van het vuur. Iedereen luisterde doodstil naar het verhaal dat ze vertelde, al kenden ze het allemaal uit hun hoofd. De legende van de Vuurvogel.

Ieder jaar met midwinter vertelde Meta Zarissa dit verhaal. Over de Vuurvogel die eens in de honderd jaar, als hij uit zijn as herrezen was, over de wereld vloog en een magische veer liet vallen op de plek waar die het hardst nodig was. De laatste jaren was de legende steeds spannender geworden. Drie jaar geleden was de Vuurvogel zevenennegentig jaar daarvoor voor het laatst gezien. Twee jaar geleden achtennegentig jaar, vorig jaar negennegentig jaar...

Ravian schoof heen en weer. Zijn moeder zat een eind bij hem vandaan, met zijn zusje op haar schoot. Zij was nog een baby geweest toen hun vader verongelukte.

Hij kon haar gezicht bijna niet zien, zo zat ze in de deken verscholen. Alleen een paar bruine haartjes vielen over de deken heen. Ze zat zo stil, en ze hoestte helemaal niet. Was ze in slaap gevallen? Of misschien luisterde ze zo betoverd naar de legende van de Vuurvogel dat ze haar pijn vergat.

Meta Zarissa hief haar armen hoog in de lucht. 'Niemand,' zei ze, 'heeft de Vuurvogel ooit gezien. Zijn schaduw misschien, of een stukje van zijn staart. Niemand weet precies hoe hij eruitziet.

Maar eens in de honderd jaar vindt iemand zijn veer.' Ze stopte even, keek de kring rond. 'Die veer is mooier dan iedere veer die je ooit hebt gezien. Hij is kleurrijker dan de veer van een pauw. Hij is stevig, zoals een roofvogelveer.'

Ravian staarde naar zijn voeten, bewoog ze heen en weer in de sneeuw. Onder zijn kampvuurdeken gleed zijn hand naar het voorwerp dat hij die middag gevonden had.

'Hij heeft een betoverende schittering en honderden kleuren. Degene die de veer vindt, heeft een zware tocht voor de boeg.' Ravian wilde het niet horen. De tocht naar de Gele Steen in de bergen, de beproevingen. Zijn vingers omklemden de veer. Zijn voeten wreven de sneeuw glad.

'Als het hem lukt om de veer in de Gele Steen te zetten voordat de Vuurvogel weer tot as vergaat, zal de magische veer werkelijk gaan schitteren en brengt hij voorspoed en geluk.'

Het verhaal was afgelopen. Nog even zouden ze blijven zitten, dan werden de kleintjes naar bed gebracht en even daarna moesten de groten ook.

Maar Meta Zarissa ging niet zitten, zoals elk jaar op midwinteravond. Ze pakte niet haar beker om van haar kruidige wijn te drinken en de rest van de avond niets meer te zeggen. Ze bleef staan.

Ravian keek op. Meta Zarissa's ogen straalden.

'Honderd jaar geleden was het Krip van Ommerich die de veer vond. Hij vertrok als arme jongen uit een arm dorp. Hij kwam terug als rijk man in een rijk dorp. Honderd jaar geleden...' Meta Zarissa pauzeerde en keek de kring rond. Toen ze Ravian aankeek, sloeg hij zijn ogen neer. Zijn vingers omklemden de veer. Verbeelde hij het zich, of keek ze hem langer aan dan de anderen?

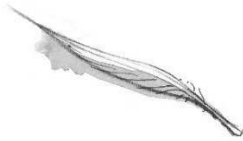
'Als iemand van ons de veer gevonden heeft... Als hij in ons dorp is gevallen... Hij zal een held zijn. Over honderd jaar zal er nog over hem worden gesproken. En wij...'

Ravian luisterde niet meer. Held, dacht hij. Hij wilde geen held zijn. Hij wilde niet weg voor een zware tocht vol beproevingen.

Het was een verhaal, een mooi sprookje. Toch was Ommerich een welvarende plaats, waarvan men zei dat het vroeger een van de armste dorpen van het land was.

Hij keek naar de mensen om hem heen. Zijn dorpsgenoten. Hun ingevallen gezichten, hun gehoest. In sommige ogen zag hij hoop. Hoop dat de legende waar was, dat de veer gevonden werd. In hun dorp. In Lending.

Ravian staaarde in de vlammen. Hij had de veer. Maar hij wilde hem niet.

Mirdan schudde aan zijn schouder en hij keek op. Bijna iedereen was al weg. Een groepje mannen zat nog wat te praten en Meta Zarissa nipte van haar kruidenwijn.

'Kom,' zei Mirdan. 'Het is bedtijd.'

Achter zijn oom aan glibberde hij over de sneeuw naar huis. De nacht was koud en hij rilde in zijn deken die rook naar het behaaglijke vuur. Mirdan draaide zich om en wachtte op hem, kneep goedmoedig in zijn schouder.

'Het komt goed, knul. Maak jij je maar geen zorgen. Sinds je vaders ongeluk ligt er al zo'n grote verantwoordelijkheid op je schouders.'

Ravian schudde de hand van zich af.

'De legende...' zei hij.

'Die legende is een mooi verhaal. Wij hebben geen magische veer nodig. We hebben het wel vaker moeilijk gehad, en we leven

nog steeds. Kom, ik breng je thuis.'

Bij het licht van Mirdans fakkel liepen ze door het dorp. Ravians huis, het hutje waar hij met zijn moeder en zusje woonde, stond aan de rand, dicht tegen het bos aan. Hier en daar klonken nog stemmen uit de huizen, maar hoe verder ze kwamen, hoe stiller het werd, tot alleen nog de geluiden van hun ademhaling en hun voetstappen in de sneeuw te horen waren.

Voor de hut brandde de vuurpot nog, maar binnen was het donker en stil. Liore en zijn moeder sliepen al.

'Morgen is alles anders,' zei Mirdan.

'Degene die de veer vindt, moet een zware tocht ondernemen naar de Gele Steen.'

'Ravian,' zei Mirdan nadrukkelijk. 'Het is een verhaal. Zet het uit je hoofd dat een toverveer onze ellende wegneemt. Dit is het leven, en het leven is hard. Je krijgt het niet cadeau, je moet ervoor werken. Ga slapen. Morgen neem ik je mee naar het bos, dan gaan we sporen zoeken. Milan heeft een hert gezien. Als we dat vinden, hebben we weer een tijdje goed te eten. Slaap lekker. Ik doof de vuurpot wel.'

Zonder nog iets te zeggen ging Ravian de hut binnen. De deur hing scheef in zijn scharnieren en hij kreeg hem bijna niet dicht. Door de kieren scheen wat licht van de vuurpot en de fakkel van Mirdan. Stilletjes trok Ravian zijn laarzen, broek en trui uit. Op tafel stond een kom water. Hij spoelde zijn mond en waste zijn handen. Hij zocht een lege plek op het matras naast zijn moeder en Liore. Koud. Zij lagen dicht tegen elkaar aan. Hij kroop onder de deken.

'Goedenacht, Mirdan,' mompelde hij.

Even later werd het donker en hij hoorde hoe Mirdan wegliep, naar zijn eigen hut, zijn eigen bed.

Een uur later lag hij nog in het donker te staren. Bijna had hij het aan Mirdan verteld, dat hij de veer gevonden had. Hij had hem opgeraapt, de tinteling in zijn hand gevoeld. Dezelfde tinteling die hij nu ook voelde.

Hij keek onder zijn deken naar de zachtblauwe glans. De veer van de Vuurvogel. De magische veer.

Waarom moest uitgerekend hij hem vinden?